

In ko se skloni nad šumečim dnevom
 pramati noč kot tiha zmagovalka
 so zadoščene: v nas se vrača stvarstvo...
 In ne vedo več, da so blizu — smrti.

MIRAN JARC

KMETJE

Hodim okrog po naših vaseh...
 O, njih pesem, žalost in smeh.

Gledam, poslušam naše ljudi,
 kako živijo in mrejo s stvarmi.

Vso so ljubezen, bol in modrost
 zakopali v polje, travnik in gozd.

Vsega življenja skrite spomine
 raztrosil bo veter v gluhe davnine.

Rod za rodom gine v vekove,
 le da zemlji izgreba plodove,

da jo iztrga mračni goščavi
 in jo obrazi po večni postavi.

Nad njimi, ravnimi, je le Bog,
 in kadar prihaja v njihov krog

na hribček v davninski sveti hram,
 v tisti uri več človek ni sam.

A v srcih je tolikrat težkó:
 časi v objem mrakov gredó.